

KASTÉLY

Valóságos partnerünk csak akkor lesz, ha valóságossá tesszük, mondta a lány filozofikusan és csavart egyet a fiú fülén, aki az ölébe vonta. Vonzol vonalzó sugaraddal, súgta a fiú, és lassú mozdulattal simogatni kezdte a lány combját, ezekért a pulzus-pillanatokért érdemes élni, folytatta elmélkedését, majd egy ügyetlenül szerkesztett fazekaskorongról és gimnáziumi tanárjáról beszélt, aki a Gaspard Monge-féle képsíkrendszer tanításakor azt kérte, hogy a rajzokhoz ne használjon radírt. Legújabb vízióját is felvázolta egy tájképről, amelyhez nem kell se festék, se vászon, se állvány, se ecset, de mikor a lány Kásás Tamásra terelte a szót, mert meghatotta, hogy a spanyolok elleni mérkőzés elején sírt a víz alatt, a fiú közömbösen nézett ki az ablakon. A Duna nagy fekvő aktja még boldogan töretlen, mondta és ismét a lányba mélyedt. A nő praktikus szempontból zérus, igaz, hogy valami dinamikus nulla, mondta és finoman beleharapott a lány ajkába. Olyan a fürdőköpenyed, mint a magyar vízilabda-válogatottnak, próbált a lány visszatérni Kásásra, de a fiú nem hagyta. Az a típus volt, aki Krisztust és a környezetét terhelő megoldatlan konfliktusaival, s hogy a lány figyelmét Kásás Tamásról magára vonja, a Gellért fürdőről kezdett beszélni. Elmondása szerint aznap reggel a fürdőben kevesen voltak, és a csarnok a megszokott depressziót árasztotta a nőkkel és a handstandoló artistákkal. A fiú először a kőpadon ült és olvasott, majd a vízköpő oroszlánfejnél állt derékig a vízben. Hiányoztál a startkőről, mondta szemrehányóan a lánynak, mindig eltűnsz, mint egy pingponglabda. A lány látványosan egy könyvet kezdett olvasni Hannah Arendt és Martin Heidegger szerelméről, a kilátástalan szerelem tragédiájáról, s a fiú értette a célzást.

El kéne utaznunk valahová, mondta a lány komoly arccal. Jó, válaszolta a fiú és lehúzta a lányról a szoknyát, majd megbeszéljük. Mindig ezt mondod, sóhajtott a lány és visszavette a szoknyáját. Nem jó ilyenkor beszélgetni, mondta a fiú s most a lány blúzát kezdte kigombolni. Meg kell teremteni mindannak a fedezetét, amiről szó van, idézte a lány a fiút, ki kell használnunk, hogy az anyád nincs itthon. A fiúnak kényelmesebb lett volna Rubens testcentrikus barokkjáról beszélni, mint az anyjáról és az utazásról, de a lány tudatában, mint egy ijesztő tengeri mesében, megállíthatatlanul tört felszínre a fiú anyja.

Tegnap délután együtt kísérték ki a fiú anyját az állomásra, s ahogy lenni szokott, a lány számára nem maradt más, mint a háttérben maradni és várni. Az állomáson nyüzsgő tömegbe szinte beleolvadva látta elutazni a fiú anyját, aki úgy tett, mintha észre sem venné. A fiú merev-kedves tartózkodással integette el az anyját. A lány kívülállóként figyelte őket, mint egy jelenetet valamelyik filmből.

A fiú anyja üres fölkét keres, feldobja a csomagját. A fiú segít, tartja a gondosan bepakolt bőröndöt.

Köszönöm.

Szevasz.

Szervusz.

Utazz jól.

Köszönöm. Vigyázz magadra.

Te is.

Majd telefonálok.

A fiú anyja felszáll a vonatra. A csomagot beviszi a fölkébe, leül egy pillanatra, elhelyezkedik, kinéz. Az ablakon túl másik álló vonat. Felakasztja a kabátját, kimegy a folyosóra.

A fiú az ablak alatt áll, mögötte többen búcsúzkodnak.

...Jó helyed van?

Jó... a fiú anyja lejjebb húzza az ablakot.

Piszkos biztosan, mondja a fiú az ablakhúzóra.

Nem nagyon. Mire visszaérek, remélem, elkészülsz a tájképpel.

Természetesen. Szia.

Szia.

A lány töprengve emelt ki egy szív formájú kekszet a kekszes-zacskóból, s a fiú szájába tette. Kinyitom az ablakot, mondta a fiú. Ne beszélj tele szájjal, szólt rá a lány. Az ablakzár elakadt félúton, valahol a nyitás és a zárás között, s a lány úgy érezte, hogy a kapcsolatuk is válaszütra került. A redőnyrösen bevágó fény elvakította a fiú szemét, idegesen kezdte rángatni az ablakot. Ebben a filmhomályban a lánynak bevillant valami. Van egy ötletem, mondta lelkesen, és felhúzta a redőnyt, majd ugyanazzal a lendülettel kinyitotta az ablakot. Ma reggel, amíg te a Gellérten voltál, mondta a lány, a nagymamámtól azt a megbízást kaptam, hogy menjek le pár napra a nagypapámmal a nyaralónkba. Nagypapám elméjét a nyugdíjazása óta valami megzavarta, úgy viselkedik, mint a frontkatonák, akiket légnyomás nyomott meg, például a Don-kanyaról beszél, pedig ott a dédapám harcolt. Űkapám dohánybarnára sárgult katonaképeit mutogatja, s a ferencjózsefi békeidőket emlegeti, amikor még hosszú szoknyákban sétáltak a hölgyek. Arra gondoltam, magyarázott izgatottan a lány, hogy diktafonra veszem, amit mond, hiszen ezek a mondatok a múlt hieroglifái, s valahogy meg kéne fejteni. A fiút nem érdekelte a lány nagypapja. Iszom egy pohár vizet, mondta unottan és kiment a konyhába. A lány követte a fiút, a konyhaajtónak támaszkodva folytatta.

A nagymamám szinte könyörgött, kijelentette, hogy egy percet sem bír ki tovább a nagypapám mellett, kérte, hogy legalább néhány napra szabadítsam meg tőle. Kérsz vizet?, kérdezte a fiú villámközönnyel. Nem, válaszolta a lány, de egy picit figyelj. A nyaralónk mellett van egy kastély, egy időben a Várpalotai Szénbányászati Tröszt üdülőjeként működött, azelőtt egy múze-

umigazgató angol stílusú, várszerű tornyos nyaralója volt, most pedig, azt hiszem, egy olasz a tulajdonos. Szép dombos vidéken az erdő szélén található a kastély, gondold el, csak a szőlők választanak el egymástól. A tisztalevegőjű, nyugodt környezetben, folytat- ta a lány prospektusstílusban, biztosan be tudnád fejezni a tájképet, amit el sem kezd- tél, tette hozzá némi gúnyjal. Ne kritizálj folyton, mondta sértődötten a fiú. Az anyádnak sem lenne kifogása, mondta a lány, kivéve, ha rájönne, hogy karnyújtásnyira vagyunk egy- mástól. A lány egészen kipirult az izgalomtól, a szemei is csillogtak. A fiú az elmúlt hús- z percben alig figyelt oda, de most kedvtelve nézett végig a lányon. Tetszett neki, ahogy az ajtófélfának dőlve áll. Lefényképezte a szemével, ezt a képet akarta megfesteni, nem pedig a megrendelt tájképet. A nagy kék szemeid, az arcod, az alakod, a hajad csillogása, ahogy rásüt a nap... Elindult a lány felé, s a lány tudta, mi fog következni, de eltolta a fiút. Ak- kor eljössz a kastélyba?, kérdezte. Jó, egyezett bele célja elérése érdekében a fiú, bevonu- lok abba a kastélyba.

A rádióban irodalmi műsor ment. Megezslek, mondta a fiú és bekapta a lány orrát. Most hagyj, bontotta ki magát a fiú öleléséből a lány és beszaladt a nappaliba, érdekel, hogy mit mond Bereményi. Megvagy!, kapta el a fiú, s most nem engedte, hogy a lány kibontsa ma- gát. A lány könyörgő szemekkel nézett rá. Még magamon tartom kicsit a ruhát, még nyúj- tunk a percet, hadd várjak, hogy várd. Minek nyújtod a percet, türelmetlenkedett a fiú, mi- nek nyújtod a szót, így még semmi sem teljes, még magam vagyok. Egy semmiséget mondj még nekem, kérte a lány, aztán bármi lehet, legyen. Egy semmiséget, amitől megváltozunk, lehet egy mozdulat is, amitől valami megváltozik. Addig tartom magamon a ruhát, mondta eltökélten, amíg valami nem visz egy határon át. A fiú a lány szőke tincsével játszott. Még nyújtunk el, kérlek, egy kicsikét még várj, valami még kell, mondta a lány, de a fiú hirte- len mozdulattal letépte a blúzát. De így még semmi sem teljes, mondta csalódottan a lány, még valami kell, már magam sem értem, hol döntöttem el, hogy... Kellsz, mondta mo- hón a fiú. Talán inkább kellesz, javította

ki a lány. Kellsz!, mondta most már direkt ebben a formában a fiú és a szoknyát is lehúzta. Úgy kellett volna még egy semmiség, tiltako- zott a lány, egy nem is tudom, egy valami még. Nem nyújtom a per- cet, nem nyújtom a szót, mon- ta a fiú és már a bugyit célozta be. De így semmi sem teljes, ismételte a lány, s így magam vagyok. Együtt vagyunk, súgta a fiú. Egy kicsikét várj még, még valami kell, mondta a lány, de a fiú győzött.

Szerinted milyen lenne, ha kas- télyunk és nyolc-tíz inasunk len- ne?, kérdezte a lány, mikor fel- öltözött. A fiú mosolygott, tud- ta, hogy a lány most egészen az övé, nem gondol Beremé- nyire vagy Kásásra, csak rá, s ez elégedettséggel töltötte el. S ha lenne lakásunk, foly- tatta a lány, milyen lenne a konyhánk, ahol közösen főznénk, aztán a fürdőszo- ba, ahol megfürödnénk? Elképzelted már, hogy mi- lyen gyerekeink lesznek? A fiú felhúzta a lány blúzát

és a köldökébe dugta mutatóujját, a lány elhallgatott. Nem is tudod, milyen szép vagy, mondta a fiú, s a lány testének részletes elemzésébe kezdett, de a lány a fiú szájára tapasztotta a kezét, nem szerette, ha az „arányairól” beszél. A fiú kiszabadította magát és folytatta volna, de a lány megdobta egy párnával. A fiú lustán tolta odébb a vánkost, de mikor a lány megint célba vette, viszonozta a támadást. Ha harc, hát legyen harc, mondta, és a következő pillanatban darabjaira tört az anyja kedvenc csillárja. A fiú tehetetlenül állt a kedvezőtlen tények talaján. Semmi sem

rosszabb, mondta bosszúsan, mint egy nő, aki a teremtést akarja újraírni. Csak azt ne mondd, hogy én vertem le a csillárt, mondta a lány csípőre tett kézzel, nem tehetek róla, hogy nem tudsz célozni. Nem érdekel a csillár, mondta a fiú, kívánom a tested, csak azt nem értheted, csak azt nem érthetem, minden részéből miért az arcod kell nekem. Vagy feltakarítjuk a csillárt, vagy minél előbb elutazunk a kastélyba, mondta a lány sürgetően, de a fiú megállíthatatlanul gyalogolt át a törmelékeken, s mikor odaért a lányhoz, vadul magához szorította. Lehet, hogy az anyád két perc múlva elfordítja a zárban a kulcsot, aggályoskodott a lány, és belép a lakásba, és... Az anyám csak holnap jön meg, mondta magabiztosan a fiú, és a szobájába vitte a lányt. Felhangosított egy megzenésített katalán verset, így nem hallották, hogy elfordult a zárban a kulcs. A fiú anyja belépett a lakásba, távoli sziluettje megjelent a nappali félhomályában. Nem hallották, hogy összesöpri a csillár cserepeit, és azt sem, hogy a párnákat a kanapéra teszi. Boldogan léptek ki a fiú szobájából, de az erős lámpafény megzavarta őket. A nappaliban egy ugyanolyan csillár lógott le és világított, mint amit a párnacsatában összetörtek. Szél süvített be az ablakon, a redőny levágódott. A polcon lévő porcelánhuszár odakoccant a pásztorlányhoz, amellyel valaha közös talapzaton állt, s a lány rémülten simult oda a fiúhoz. Utazunk el, súgta kétségbeesetten. Tökéletes rend volt, a fiú anyja vacsorát főzött a konyhában. Jó, válaszolta a fiú fáradtan és megsimogatta a lány arcát, majd megbeszéljük. ■ ■ ■

■ **Morsányi Bernadett** (Budapest, 1981): az ELTE bölcsészkarán végzett magyar–történelem szakon, majd a legújabb kori magyar irodalom doktori programján. Szakmai publikációi tanulmánykötetekben és a *Színházban*, szépprózai alkotásai az *Üzenetben*, az *Irodalmi Centrifuga* és az *Irodalmi Jelen* honlapján jelentek meg. Jelenleg Dobai Péterről szóló disszertációját írja.